

IV. évfolyam | 18. szám | 2022. 05. 05–11.

690 Ft | Éves előfizetőknek: 438 Ft
3,77 EUR | 14,08 RON | 350 DIN

mandiner

Lánczi
András

**SOKKOT
KAPOTT A
BALLIBERÁLIS
ÉRTELMISÉG**

*A Széchenyi-díjas filozófus
a választásról,
a politikai kreativitásról
és az egyetemek jövőjéről*

www.mandiner.hu

KÖZÉLET

Ideje felébredni!

| VESZPRÉMY LÁSZLÓ BERNÁT | FOTÓ: GYURKOVITS TAMÁS

Ha nem tudunk egyetérteni abban, hogy létezik, amit napnak hívunk, és hogy csak nők szülhetnek gyermeket, milyen jövője van a társadalmunknak? – teszi fel a kérdést Gad Saad. A libanoni zsidó származású, kanadai matematikus-pszichológus professzor a woke ideológia abszurditásáról és mérgező voltáról beszélt lapunknak.

Könyvében leírja libanoni gyermekkorát. Milyen emlékei vannak szülőhazájából, amelyek később befolyásolták a világvépiét?

Az utolsó libanoni zsidók közé tartoztunk, akik a hazájukban maradtak, a zsidók nagy része elhagyta a térséget. A tágabb családom is elment, a közvetlen családom viszont kitarzott. Amikor aztán 1975-ben elkezdődött a polgárháború, egyszer csak lehetlenné vált Libanonban zsidóként élni.

Mondana pár konkrétumot?

Mindent a törzsi vagy a vallási örökség prizmáján keresztül néztek. Drúz vagy? Maronita? Szunnita muszlim? Síta muszlim? – ezt firtatták. A személyi igazolványunkban az első számú dolog a vallás volt. Nekem az izraelita szerepelt, emiatt az emberek utáltak, és nem libanoniként, hanem zsidóként tekintettek rám. Erős volt a zsidóellenesség, hallgatnunk kellett a származásunkról, nem viselhettünk Dávid-csillagot. Amikor aztán elhagytuk Libanont, végre nem kellett titkolnom, hogy zsidó vagyok. Mindez jól mutatja az identitáspolitiká vadhajtásait. Az Egyesült Államokban, Kanadában és Nyugaton ma újra ilyen vadhajtásokat láthatunk. Transznmű vagy, muszlim és a többi. Azt hiszem, az első dolog, amit Libanontól megtanultam, az a kollektívizmus szörnyűsége. Ez alakította a nézetemet a világról. Sok évvel később aztán szembesültem a „második nagy háborúval”, amely az értelem, a tudomány ellen dúlt.

Kisfiúként érkezett Kanadába, így valószínűleg látta, hogyan változtak arrafelé a bevándorlókkal szembeni követelmények. Még mindig elvárják az asszimilációt?

Gyakran teszik fel nekem a kérdést: hogy lehetsz ennyire kemény a bevándorlással szemben, amikor te magad is a bevándorlás „terméke” vagy? Az épelméjű bevándorlási politika úgy néz ki, hogy kedvesek,

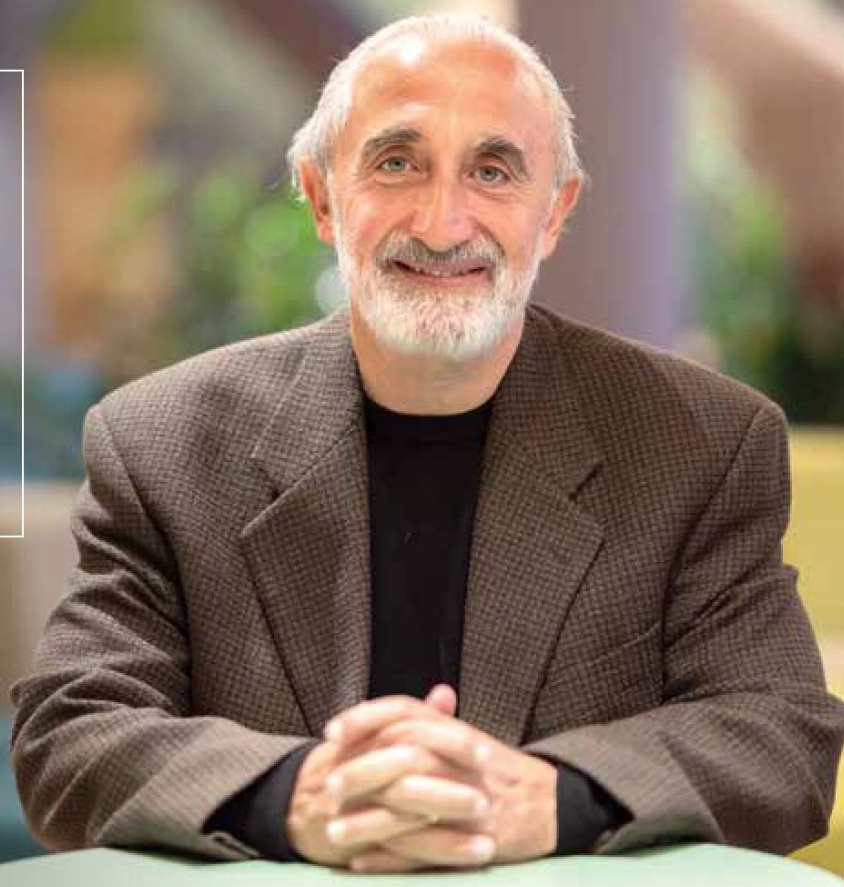
toleránsak és vendégszeretőek vagyunk az idegenekkel, ők viszont hajlandók követni új hazájuk szellemiségét. Ha vannak bizonyos kulturális és vallási értékeid, amelyek ellentétesek a házigazdádéival, akkor neked kell rajtuk változtatnod, különben a végtelen tolerancia öngyilkossággá válik. Ezt látjuk ma a Nyugaton. A bevándorlók fetiszizálását. A kulturális relativizmus nevében azt mondják: kik vagyunk mi, hogy megítéljük a másik kulturális vagy vallási értékeit? Jómagam büszke vagyok arra, hogy támogatom a kanadai értékeket; ez nem jelenti azt, hogy elveszíteném a libanoni örökséget vagy a zsidó identitásomat, de betartom a kanadai társadalom alapelveit. Teljes mértékben támogatni tudom a befogadó társadalom gondolatát egészen addig, amíg a bevándorlók betartják a befogadó társadalom szervező értékeit.

Elég ironikus, hogy ön mint bevándorló a kanadai értékeket idézi, sok Kanadában született ember pedig aktívan harcol ellenük.

Jó meglátás! Justin Trudeau miniszterelnök azt mondta, hogy nincsenek kanadai értékeink, már meghaladtuk őket, globalista társadalom vagyunk. Szerintem a második világháborúban elesett férfiakat nem töltené el jó érzéssel a tudat, hogy miniszterelnökük hetvenöt évvel később nem hisz a kanadai értékek létezésében. A nyugati értékek legerősebb védelmezői gyakran maguk a bevándorlók, mint például Ayaan Hirsi Ali. Mi már belekóstoltunk a lehetséges társadalmakba, és tudjuk, hogy a nyugati értékek valóban kivételesek. Nem sok nép rendelkezik a világon a Nyugaton rögzített szabadságjogokkal. És most én, aki a Közel-Keleten éltem, azt látom, hogy a Nyugaton mindezt önként eldobják maguktól. Öngyilkos módon hagyják összeomlani társadalmukat. A nyugatiak azt hiszik, ez a világ természetes, alapértelmezett állapota. Hát nem az! Ideje lenne felébredni!

GAD SAAD

1964-ben született Bejrútban. Libanoni zsidó származású, kanadai matematikus, a marketing és a pszichológia, a fogyasztói viselkedés nemzetközi hírnű kutatója. Tanulmányait a McGill és a Cornell Egyetemen végezte, jelenleg a montréalai Concordia Egyetem professzora. Saad a Mathias Corvinus Collegium vendégeként érkezett Budapestre annak apropóján, hogy az MCC kiadja könyvét, A parazita elmét.

**„A végtelen tolerancia öngyilkossággá válik.
Ezt látjuk ma a Nyugaton”**

Könyvében számos szélsőbaloldali, woke ötletet mérgezőnek nevezett. Mit ért ez alatt?

A posztmodern az intellektuális terrorizmus egyik formája. Az mondja, hogy nincs abszolút igazság, a fel a le, a bal a jobb, a férfi a nő, és így tovább. De hogyan beszéljünk tudományról, ha nincsenek igazságok? Teljesen megköt bennünket a relativizmus, a szubjektivitás, az elfogultságok. Hadd mondjak erre egy példát. A könyvben van egy beszélgetés, amelyet egy végzős hallgatóval folytattam 2002-ben. Azt mondtam neki, egy magát posztmodernistának valló diáknak: „Felvetek néhány univerzális igazságot, és jelezheti, ha vitatja. Az első: igaz-e, hogy a Homo sapiensnél csak a nők szülnék gyereket?” Rám nézett undorodva, és azt mondta: „Egyáltalán nem. Van egy japán törzs egy szigeten, ahol a népi mitológián belül a férfiak szülnék gyerekeket. Ön az anyagi, biológiai szférára korlátoz bennünket, mert azt akarja, hogy terhes rabszolgák legyünk.”

Nem volt olyan keresztmetszet, ahol józan ésszel beszélhettünk volna, hiszen nem értett egyet azzal, hogy csak a nők szülnék gyereket. Így aztán azt mondtam: „Rendben, hadd mondjak egy kevésbé vitatott példát. Nem igaz, hogy a tengerészek időtlen idők óta abban bíztak, hogy a nap keleten kel és nyugaton nyugszik?” Erre jött a dekonstrukcióval, amely a posztmodern szubjektivitás egyik alága. Visszakérdezett: „Mit ért keleten és nyugaton? És mit ért nap alatt? Amit ön napnak hív, azt én táncoló hiénának is nevezhetem.” Látja ennek a beszélgetésnek az abszurditását? Ha nem tudunk egyetérteni abban, hogy létezik, amit napnak hívunk, és abban, hogy csak nők szülehetnek gyermekek, milyen jövője van a társadalmunknak? Ez totális zsákutca! A könyvben bemutatom, hogy bár az ilyen „ötletkórokozók” egyike sem képes önmagában lerombolni az értelem építményeit, ha az egész kockélt megisszuk, elfogyasztjuk ezen eszmék mérgeét.

Térjünk vissza a bevándorláshoz. Az ön által most leírt eszmék hogyan kapcsolódnak az iszlámról és az islamizmusról folytatott vitához?

Nos, azt mondják: ki vagy te, hogy megítéld, mit tesz az iszlám? Miért vagy rasszista? Ha egyszer önáluk az a szokás, hogy a kislányoknak megcsonkítják a nemi szervük egy részét? Márpedig szerintem az ötéves lányok testi épségét meg kell védeni. Van egy történet, amit elmesélek a könyvben, ahol az idegtudós Sam Harris egy értelmiségivel beszélget.

Az utóbbi azt mondja, nincsenek abszolút igazságok. Erre Harris: „Nos, mi lenne, ha azt mondanám, hogy van egy társadalom, ahol minden negyedik gyereknek ki kell vájni a szemét? Ez rendben lenne?” Jött a válasz: „Nos, ha ez az ő kultúrájuk, ki vagyok én, hogy ítélkezzek?” Nem volt meg benne az ösztönös erkölcsi iránytű, hogy azt mondhassa, nem lehet kivájni a gyerekek szemét, megvakítani őket. Ezt a fajta szánalmas szellemi gimnasztikát, amivel a nyugati elme foglalatostokdik, megbéklyózta a

„Határozott woke-ellenes álláspontjában feltétlenül támogatom Orbánt”

politikai korrektség. Van néhány spirituális elem az iszlámban, amelyet szépnek nevezhetünk, mások viszont szörnyűek. Bizonyos értelemben én vagyok a woke emberek rémálma, mert nem mondhatják, hogy nem tudom, miről beszélek, vagy hogy nem ismerem a Közel-Keletet. Ezért menekülnek is előlem.

Az egyik Twitter-üzenetében ironikusan azt írta, hogy az „Allahu akbar” valójában azt jelenti, „szeretjük a zsidókat, a nőket és a melegeket”. Nincs némi ellentmondás abban, hogy a baloldaliak azt mondják magukról, filozemiták, szeretik a nőket, lmbtq-pártiak, és támogatják az e csoportokat támadókat bevándorlását?

Valójában ennél perverzebb a helyzet, mert egy dolog, hogy egy heteroszexuális nyugati ember azt mondja, hogy hát az iszlám szép a melegek számára, de mit szólunk ahhoz, hogy létezik a Melegek Palesztináért nevű csoport? Az örültségnek ez a szintje már elképesztő. Fel kellene tenni nekik a kérdést: inkább Tel-Avivban élnének, ahol a világ egyik legnagyobb lmbtq-párti közössége van, vagy Gázában, amely vitathatatlanul a legrosszabb hely a melegeknek?

A C-16-os törvény után, amely a transzszóhasználat követésére kényszeríti az embereket, valamint azok után, hogy a koronavírus-lezárások ellen tiltakozó kamionosok bankszámláit befagyasztották, lehet még Kanadát demokráciának nevezni?

Nos, láthatóan mindent elkövetünk, hogy ne nevezzenek bennünket annak. Ám szeretném azt hinni, hogy az élet és a történelem korrigálja a rossz folyamatokat, és végül felébredünk a kábulatunkból. De igaza van, ami Kanadában történik, azt sugallja, hogy közel sem vagyunk olyan szabadok, mint szeretném. Legszívesebben elköltöznék innen, annak ellenére, hogy ez az ország befogadott, amiért örökké hálás vagyok. Ha nem lennének kisgyermekünk, már rég elmentünk volna. De sokat beszélünk a nejemmel arról, hogy az adók ma már olyan brutálisak, hogy nincs értelme itt maradni.

Hol van a kanadai társadalom ellenállása?

A kanadaiakra igaz a sztereotípiá, hogy udvariasak és jámborak. Ha nagyon provokálnak, akkor oda-megyünk és harcolunk Normandiában, de általánosságban elmondható, hogy az utcai tüntetésnek és a harcnak nincs kultúrája. A hét halálos bűnhöz azonban érdemes volna hozzáadni egy nyolcadikat, mégpedig a gyávaságot. Sajnálatos módon a legtöbb ember gyáva. Azért van a bátraknak szobruk, mert

ők a kivételek. A woke ideológia nem vehette volna át az uralmat, ha tiltakoznak az emberek.

Mit szól Közép-Európához, ahol több kormány is igyekszik felvenni a harcot a woke gondolat ellen?

Ismerem Magyarország woke ideológiával szembeni erőfeszítéseit. Gyakran viccelek, hogy Svédország a „struccparazita-szindróma” orvosi lova, Magyarország pedig a spektrum ellenkező szélé. Ez nagy-szerű. Szerencsések, hogy ilyen kormányuk van. Talán ha Kanadában hasonló kormányunk volna, bátrabbak lennének az emberek. Ehhez képest az egyetemi tanárok még attól is félnek, hogy akadémiai kontextusban kritizálják egymást. Harmincöt módon kérnek bocsánatot, mielőtt azt mondanák, hogy nem értenek egyet egy másik professzorral.

És ön?

Egyenes vagyok, kimondom a véleményemet. Meg is van a következménye: a dékánom úgy döntött, hogy nem követ a Twitteren, mert túl harcias voltam. Az egész szakmai teljesítményemet törölte néhány szó használata miatt.

Milyennek látja a magyar miniszterelnököt?

Tucker Carlson, aki a barátom, itt volt Magyarországon, és találkozott Orbán Viktorral. Az ő műsorából megismertem Orbán nézeteit, és sok mindennel egyetérték. Jó ötlet a gyermekvállalási kedv növelése, helyes dolog megvédeni a kulturális örökséget. Az ember büszke lehet az örökségére anélkül, hogy idegengyűlölő lenne. Határozott woke-ellenes álláspontjában feltétlenül támogatom Orbánt. Az utcákon viszont susmust is hallottam arról, hogy nagy a korrupció. Fogalmam sincs, hogy ez igaz-e, nem tudok hozzászólni.

Hogy jellemezné a saját politikai krédóját?

Ha a bevándorlásról vagy a halálbüntetésről kérdez, a valaha volt legkonzervatívabb embernek fog tartani, ha viszont a melegekről, azt hiheti, én vagyok a legliberálisabb. Szóval nehéz beskatulyázni. A hagyományos értelemben vett klasszikus liberális vagyok: hiszek az egyéni szabadságban és méltóságban, le akarom váltani a törzsiséget és a kollektívizmust. |m|

Tematikus cikk

Gad Saad Budapesten: A józan észért zajlik Nyugaton a háború

Veszprémy László Bernát írása a mandiner.hu-n

